

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **R. S.**, zast. JUDr. Josefem Tichým, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Kramoly 39, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 2005, č. j. 42 Ca 3/2005 - 38,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**

II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na účet jeho právního zástupce JUDr. Josefa Tichého, advokáta, náklady řízení v částce 2558,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2005, č. j. 1374/DS/05/35834 a jemu přecházející rozhodnutí magistrátu města Ústí nad Labem, ze dne 13. 12. 2004, č. j. DO-11441/4596/04-P/R, kterým bylo vysloveno, že žalobce je vinen přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), neboť porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), § 18 odst. 1, § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 361/2000 Sb.), za což mu byla v souladu s ustanovením § 22 odst. 2, a ustanovením § 79 odst. 1, zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 3000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný shora označeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti oběma označeným správním rozhodnutím podal žalobce prostřednictvím zvoleného právního zástupce žalobu, ve které mj. uváděl, že odpovědnost za spáchaný přestupek zanikla již v době před vydáním rozhodnutí o odvolání; odkazoval na § 20 zákona o přestupcích. Dovožoval nezákonnost označených rozhodnutí pro vady řízení a požadoval jejich zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

Napadeným rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2005, č.j. 1374/DS/05/35834 a jemu přecházející rozhodnutí magistrátu města Ústí nad Labem, ze dne 13. 12. 2004, č. DO-11441/4596/04-P/R, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud v odůvodnění nejprve zrekapituloval, že v dané věci došlo dne 24. 9. 2003 za účasti žalobce k dopravní nehodě střetem dvou osobních automobilů, za jejíž způsobení byla původně stíhána jiná osoba. Šlo o řidiče druhého auta pana E. (žalobce řídil první z nich), proti kterému bylo dne 9.10.2003 zahájeno trestní řízení v souvislosti se zraněním žalobcovy spolujezdkyně; žalobce zatím podezřelým nebyl. Po opatření znaleckého posudku však vyšetřující policejní orgán změnil stanovisko a dne 23. 3. 2004 obvinil ze způsobení dopravní nehody s uvedenými následky tentokrát samotného žalobce. Protože však poškozená (družka žalobce) nedala k trestnímu stíhání žalobce souhlas, byla věc rozhodnutím vyšetřujícího orgánu ze dne 15. 6. 2004 (právní moci nabylo dne 29. 6. 2004) postoupena Magistrátu města Ústí nad Labem, který dne 9. 8. 2004 žalobci doručil oznámení o zahájení řízení o přestupku. Tento správní orgán rozhodl o postihu za přestupek dne 13. 12. 2004, odvolací orgán k odvolání žalobce potvrdil napadené rozhodnutí rozhodnutím ze dne 29. 3. 2005, které bylo žalobci doručeno a nabylo právní moci dne 1. 4. 2005. Dále z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu zejména vyplynulo, že podle jeho názoru správní orgány projednaly věc po uplynutí jednorocní lhůty, což krajský soud zdůvodnil tím, že ustanovení § 20 odst. 2 přestupkového zákona je třeba rozumět tak, že roční lhůtu k projednání přestupku lze sice prodloužit o dobu vedení trestního řízení pro týž skutek, avšak jen ohledně té osoby, která byla takto trestně stíhána. Soud výše označený závěr podepřel následující argumentací: „Přestupky jsou v hierarchii protiprávních aktů tradičně řazeny níže než trestné činy, což je formálně vyjádřeno také existencí samostatné právní úpravy jejich projednávání a postihu. Zájem společnosti na jejich potrestání trvá kratší dobu než u trestných činů a je vyjádřen právě onou „promlčecí“ roční lhůtou, jež se obecně vztahuje k možnosti vyslovit vinu a trest (tedy přestupek „projednat“, jak praví zákon). Jestliže novelizace přestupkového zákona tento princip výjimečně prolomila (viz § 20 odst. 2 přestupkového zákona), pak nepochybně jen proto, aby postihu alespoň přestupkovému neunikli všichni ti, kteří se nepochybně dopustili protiprávního skutku a byli dokonce stíháni původně pro trestný čin, avšak posléze byla kvalifikace jejich počínání zmírněna; když ale mezitím podle původní právní úpravy uplynul vymezený čas, stali se zcela beztrestnými a tím jim vznikla zjevná výhoda. Ve zcela odlišném postavení jsou ovšem jiní, kteří byli pro přestupek nově, s delším časovým odstupem a mnohdy překvapivě obviněni poté, co původně byl trestně stíhán někdo jiný (nebo třeba bylo vedeno jen tzv. řízení ve věci, nikoliv proti konkrétní osobě, což umožňují trestněprávní předpisy, přestupkové předpisy však nikoliv - 18 odst. 2 správního řádu), oni sami dosud nebyli ani podezřelí a subjektivně se cítili být nevinnými, takže s možností jakéhokoliv svého postihu nemohli spravedlivě předem počítat a případně se podle toho procesně zařídit. Jestliže by pak - při velmi extenzivním výkladu novelizovaného ustanovení přestupkového zákona - takové obvinění mohlo zaznít třeba i po několika letech (během kterých byla trestně stíhána jiná osoba nebo i jen běželo trestní řízení ve věci) od spáchání přestupku, došlo by tím vlastně k setření fundamentálního rozdílu ve společenské nebezpečnosti přestupků a trestných činů, což nepochybně nebylo úmyslem zákonodárce. Navíc by takto dodatečně postihovaným osobám vznikla

(oproti osobám původně stíhaným pro trestný čin, posléze překvalifikovaný na přestupek) zcela nepřiměřená nevýhoda, spočívající mimo jiné například v obtížném obstarávání příznivých důkazů k obhajobě; prostě proto, že tyto osoby na základě dosavadního vývoje řízení se svým obviněním nepočítaly.“

S ohledem na výše uvedené tak krajský soud dovodil, že žalovaný správní orgán pochybil, když pokračoval v projednávání žalobcova přestupku a dokonce potvrdil jemu uloženou sankci poté, co podle ustanovení § 20 přestupkového zákona žalobcova odpovědnost za přestupek zanikla, což je podle soudu tak závažné porušení zákonného ustanovení o řízení před správním orgánem, že mu nezbylo než napadené rozhodnutí stěžovatele zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Soud doplnil, že ohledem na okolnosti věci zrušil i předcházející prvoinstanční rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal vůči protistraně náhradu účelně vynaložených procesních nákladů, spočívajících v advokátním „palmáre“ jeho zástupce ve výši 3 500 Kč (§ 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb.) a ve dvou advokátních paušálních nákladových položkách po 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), to vše s důvodným připočtením daně z přidané hodnoty (§ 19a vyhlášky č. 484/2000 Sb.).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný kasační stížnost, ve které namítá, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť vychází z chybného závěru o tom, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla v době před vydáním rozhodnutí o odvolání. Uvedl, že Krajský soud v Ústí nad Labem se dopustil nesprávného právního posouzení § 20 odst. 2 přestupkového zákona, který podle stěžovatele hovoří jasně o vedení trestního řízení pro tentýž skutek, nikoli o vedení trestního řízení proti konkrétní osobě. Stěžovatel doplnil, že podpořen stanoviskem Ministerstva dopravy nadále zastává názor, že za vyloučenou dobu z uvedené roční lhůty se považuje doba, v níž bylo vedeno trestní řízení, a to proti komukoli, tedy nikoliv pouze proti posléze určenému viníkovi projednávaného přestupku, a dovozoval, že k potrestání žalobce došlo včas a rozhodnutí je tedy zákonné. Stejně tak doplnil, že označené ustanovení bylo do přestupkového zákona připojeno z důvodu, že prekluzivní lhůta jednoho roku od spáchání přestupku je příliš krátká a v případech, kdy orgány činné v trestním řízení zjišťovaly, zda nejde o trestný čin, docházelo k tomu, že správní orgány již nestačily přestupek v jednoroční lhůtě projednat a ten tak zůstal nepotrestán.

Současně stěžovatel napadl i výrok o náhradě nákladů řízení přiznávající žalobci náhradu procesních nákladů souhrnnou částkou 4 344,- Kč, neb soud k vynaloženým procesním nákladům nedůvodně připočetl daň z přidané hodnoty dle § 19a vyhlášky č. 484/2000 Sb., ačkoliv toto ustanovení vyhlášky bylo v době rozhodnutí již zrušeno.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhoval zrušení označeného rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalobce podal prostřednictvím svého zástupce ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti obsáhlé vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že v době od 24. 9. 2003 do 23. 3. 2004 (tedy do zahájení trestního řízení vůči žalobci) byl předmětem šetření a tedy i následného trestního stíhání zcela jiný skutek, než mu mohl být přičítán. Skutek je nutno spatřovat ve vymezení, obsaženém ve sdělení obvinění dle usnesení vydaném dle ustanovení § 160 odst. 1 trestního řádu.

Pokud jde o usnesení vymezující skutek, z něhož byl viněn obviněný E., nutně se odlišuje od skutku, z něhož je obviňován žalobce. Žalobce uzavřel, že každý účastník kolize se po skutkové stránce podílel zcela jiným způsobem na vzniku kolizní situace, jeho jednání tak tvoří jiný skutek a nelze tak přijmout závěr tvrzený stěžovatelem o tom, že předmětem řízení byl od počátku týž skutek jak u pana E., tak u žalobce. Uvedl dále, že označené ustanovení (§ 20 odst. 2 přestupkového zákona) hovoří o vedení trestního stíhání pro skutek, nikoliv o vedení trestního řízení proti konkrétní osobě podle zvláštního právního předpisu, tedy podle trestního řádu a trestního zákona. Trestní řízení se přitom nikdy nevede pro skutek odděleně od osoby pachatele, ostatně si nelze ani představit, že by bylo vedeno trestní stíhání pouze pro nějaký skutek a nebyla by zde osoba podezřelá ze spáchání tohoto skutku. Podpůrně uvedl, že za fázi trestního řízení nelze považovat omyl orgánů činných v trestním řízení, pokud je za podezřelého či později obviněného označena osoba, která trestný čin nespáchala, neboť v takovém případě trestní řízení zpravidla končí zastavením trestního řízení, případně zproštěním obžaloby.

Ke druhé námitce týkající se náhrady nákladů řízení žalobce uvedl, že jde o námitku právně důvodnou, nicméně věcně zcela nepřípadnou, a to z důvodu, že ustanovení § 19a vyhlášky č. 484/2000 Sb. bylo sice zrušeno vyhláškou č. 617/2004 Sb., ale současně nahrazeno novelizací zákona č. 85/1996 Sb., učiněnou zákonem č. 237/2004 Sb. Doplnil, že v dané věci jde sice o nesprávnou citaci zákona, nicméně jde o věcně správné rozhodnutí, které nepřipouští žádných výhrad. I pro řízení o kasační stížnosti požádal o přiznání nákladů řízení dle vyhlášky č. 484/2000 Sb. s připočtením zákonné 19% daně z přidané hodnoty.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel splňuje podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení je jeho úkolem primárně posoudit, zda jsou dány důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel za tento důvod označil důvod vymezený pod písm. a) § 103 odst. 1 s. ř. s, neb namítá, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je třeba se vyjádřit k významu tohoto důvodu.

Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen

nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem neshledal.

Ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona uvádí, že *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie*.

Ustanovení § 20 odst. 2 označeného zákona doplňuje, že *do běhu lhůty podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu*.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 24. 9. 2003 došlo ke střetu motorových vozidel Škoda Octavia, které řídil žalobce, a vozidla Audi A4, jež bylo řízeno panem E. došlo ke škodám na majetku a ublížení na zdraví mj. spolujezdkyně žalobce. Dne 9. 10. 2003 bylo vůči panu E. v souvislosti se zraněním žalobcovy spolujezdkyně zahájeno trestní řízení; žalobce zatím podezřelým nebyl. Po opatření znaleckého posudku však vyšetřující policejní orgán změnil stanovisko a dne 23. 3. 2004 obvinil ze způsobení dopravní nehody s uvedenými následky tentokrát samotného žalobce. Vzhledem k tomu, že poškozená osoba (spolujezdkyně žalobce) nedala ke stíhání žalobce souhlas, byla věc následně usnesením Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 15. 6. 2004 (právní moci nabylo dne 29. 6. 2004) postoupena Magistrátu města Ústí nad Labem, který dne 9. 8. 2004 žalobci doručil oznámení o zahájení řízení o přestupku. Dne 2. 9. 2004 označený správní orgán řízení o přestupcích dle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích zastavil, a dne 8. 10. 2004 je opětovně zahájil. Rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem, ze dne 13. 12. 2004, č.j. DO-11441/4596/04-P/R, které bylo žalobci doručeno dne 20. 12. 2004, bylo vysloveno, že žalobce je vinen přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, neboť porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), § 18 odst. 1, § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla v souladu s ustanovením § 22 odst. 2, resp. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 3000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 3. 2005, č. j. 1374/DS/05/35834 tak, že jej zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Ze spisu tak vyplynulo, že k přestupku došlo dne 24. 9. 2003. Z obecného pravidla pro počítání běhu lhůt, viz § 27 odst. 2 tehdy účinného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), vyplývá, že lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let končí uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, a není-li takový den v měsíci, končí lhůta posledním dnem měsíce. Tímto dnem tak byl den 24. 9. 2004. Z důvodu, že vůči žalobci bylo vedeno trestní řízení, je však třeba lhůtu prodloužit o dobu tohoto stíhání. Jak vyplynulo ze spisu, trestní řízení bylo vůči žalobci zahájeno dne 23. 3. 2004, avšak z důvodu, že se jednalo trestný čin o ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 a 2 trestního zákona a poškozená osoba nedala ke stíhání žalobce souhlas, byla věc usnesením Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 15. 6. 2004 (právní moci nabylo dne 29. 6. 2004) postoupena Magistrátu města Ústí nad Labem. Stejně tak ze spisu vyplývá, že o přestupku žalobce bylo rozhodnuto stěžovatelem teprve dne 29. 3. 2005, rozhodnutím č. j. 1374/DS/05/35834.

Z výše uvedené rekapitulace tak jednoznačně vyplývá, že doba od spáchání dopravního přestupku do jeho projednání s ukončením řízení ve věci, a to i po odečtení doby, ve které bylo vůči stěžovateli vedeno trestní řízení (3 měsíce a 6 dní), zřetelně překračuje lhůtu jednoroční, ve které lze podle přestupkového zákona přestupek projednat.

Nelze přitom přisvědčit argumentaci stěžovatele o tom, že za vyloučenou dobu (z uvedené roční lhůty) se považuje i doba trestního stíhání „vedeného vůči komukoliv“ (v daném případě vůči panu E. – a to od 9. 10. 2003), a nikoliv pouze proti posléze určenému viníkovi projednávaného přestupku.

Přestupkový zákon stanoví, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok, přičemž do běhu lhůty podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

Slovní spojení „tentýž skutek“ je definováno právní teorií, viz např. Hendrych, D.: Právní slovník, 2. rozšířené vydání, C. H. Beck, Praha 2003, str. 890 an., kde je mj. uvedeno, že za skutek se považuje určitá událost ve vnějším světě spočívající v jednání člověka, která může mít znaky jednoho trestného činu, dvou i více trestných činů (v jednočinném souběhu), anebo nemusí vykazovat znaky žádného trestného činu. Jako skutek je taková událost vymezena v příslušném aktu orgánu činného v trestním řízení (v usnesení o zahájení trestního stíhání, v obžalobě, ...atd.). Podstatou skutku je jednání pachatele (obviněného) a následek tímto jednáním způsobený, jenž je relevantní z hlediska trestního práva. Jen takové děje, které jsou jednáním, lze v trestním řízení dokazovat a právně kvalifikovat (právní kvalifikace skutku v trestním řízení). Podstata skutku je tedy určována účastí obviněného na určité události popsané v příslušném aktu orgánu činného v trestním řízení, ze které vzešel následek porušující nebo ohrožující zájmy chráněné trestním zákonem. Pro trestní právo procesní je základní otázkou zachování totožnosti skutku, pro který se trestní stíhání vede. Skutek musí být v usnesení o zahájení trestního stíhání (...) přesně označen s uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě s uvedením jiných skutečností, pokud je jich třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným a aby byla odůvodněna určitá právní kvalifikace skutku. Respektování totožnosti skutku má význam nejen pro dodržení obžalovací zásady a pro stanovení mezi soudního rozhodování, ale správné vymezení skutku a zachování jeho totožnosti má rovněž další důležité procesní důsledky. Jde zejména o zajištění práva na obhajobu (§ 33 odst. 1 TrŘ), o stanovení hranic dokazování, o dosah právní moci soudního rozhodnutí včetně překážky věci rozhodnuté [§ 11 odst. 1 písm. f), g) a h) TrŘ] a o možnost uplatnění mimořádných opravných prostředků s ohledem na dosah právní moci. Obdobně je třeba odkázat i na zásadu individuální trestní odpovědnosti (podrobněji viz. např. Kratochvíl, V. a kol.: Trestní právo hmotné, Masarykova univerzita 1996, Brno), jakož i logiku věci.

Z výše uvedeného mj. plyne, že podstatou skutku je jednání pachatele (obviněného) a následek tímto jednáním způsobený, jenž je relevantní z hlediska trestního práva, přičemž samotný skutek je definován v příslušném aktu orgánu činného v trestním řízení. Z obsahu spisu přitom vyplynulo, že žalobce byl trestně stíhán za skutek spočívající v tom, že označeného dne na označeném místě řídil osobní vozidlo Škoda Octavia, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci a nesprávně zareagoval na před ním jedoucí a odbočující osobní vozidlo Audi A4, řízené panem E., a naopak pan E. byl trestně stíhán za to, že řídil osobní vozidlo Audi A4 a při nesprávném odbočování vlevo zavinil boční střet se za ním příjíždějícím vozidlem Škoda Octavia, řízeným žalobcem, tedy za zcela jiný skutek (viz záznam o zahájení úkonů v trestním řízení ze dne 9. 10. 2003).

Nelze tak hovořit o totožnosti skutku a je třeba přisvědčit žalobci, který ve svém vyjádření uváděl, že každý účastník kolize se na vzniku kolizní situace poskutkové stránce podílel zcela jiným způsobem, přičemž jednání každé osoby tvoří jiný skutek. Nelze tak přijmout závěr tvrzený stěžovatelem, o tom, že předmětem řízení byl od počátku týž skutek a tedy, že ve smyslu ustanovení § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se roční lhůta ve smyslu § 20 přestupkového zákona neuplatní, neboť bylo vedeno trestní řízení podle zvláštního právního předpisu pro tentýž skutek.

Opačný závěr by podle Nejvyššího správního soudu ad absurdum vedl k tomu, že jakékoliv trestní řízení by přerušovalo běh přestupkového řízení, což jistě nebylo záměrem zákonodárce, který stanovil kratší, jednorozhodný lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek. Naopak, trestnost podle trestního zákona zaniká v rozmezí tří až dvaceti let od jeho spáchání, a to podle závažnosti spáchaného činu, viz § 67 trestního zákona.

Smyslem trestního práva, ať již v režimu přestupkového či trestního zákona, je potrestat osobu, která spáchala právem nedovolené jednání. Teprve závažnost tohoto jednání rozliší, zda se řízení povede podle trestního zákona, který trestá závažnější jednání, či přestupkového zákona, který naopak trestá méně závažná jednání.

Nedovoleně jednající osoba však musí být informována o tom, že je vůči ní vedeno takové řízení. V režimu trestního práva se osoba informuje o hrozící sankci prostřednictvím zahájení trestního řízení, v režimu přestupkového zákona pak zahájením přestupkového řízení. Vyloučena samozřejmě není ani kombinace těchto řízení, v takovém případě pak platí, že přednost má řízení o jednáních závažnějších, tedy řízení trestní. Je-li pak v závažnějším řízení, tj. v trestním řízení shledáno, že by pro potrestání nedovoleně jednající osoby postačovalo řízení přestupkové, vrací se řízení do režimu přestupkového zákona, kde jej lze ve stanovené jednorozhodný lhůtě i projednat. Uvedené platí i opačně.

Vždy se však musí jednat o řízení vůči té samé osobě, která bude potrestána buď podle trestního zákona, či podle zákona přestupkového. Bylo by nelogické, a v rozporu s označenou individualizací správního trestání, na niž je trestní právo vybudováno, pokud by se do této lhůty započítával i běh (trestního) řízení vůči jiné osobě. Naopak je logické, pokud se do této lhůty započítává toliko běh trestního řízení vedeného vůči osobě, vůči které bude následně vedeno přestupkové řízení a nikoliv doba, po kterou bylo vedeno trestní řízení vůči třetí osobě.

Převáděno na výše uvedené ustanovení zákona se tak do běhu lhůty podle odstavce 1 nezapočítává pouze ta doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, což nemůže být v případě, kdy se o stejné skutky nejedná, což byl i souzený případ.

Ostatně i důvodová zpráva k zákonu č. 62/2002 Sb., jímž došlo k novelizaci § 20 přestupkového zákona (doplnění o druhý odstavec) hovoří toliko o tom, že *současná prekluzivní lhůta jednoho roku od spáchání přestupku je příliš krátká, zejména s ohledem na možné obstrukce při projednávání přestupku nebo jeho právní kvalifikaci. Dochází proto k případům, že přestupek po uplynutí jednorozhodný lhůty zůstane nepotrestán. Stává se to rovněž v případech, kdy orgány činné v trestním řízení zjišťují, zda nejde o trestný čin. Teprve poté vracejí případ správnímu orgánu k dalšímu řízení a ten obvykle již nestačí přestupek projednat pro krátkost lhůty.*

Námitce stěžovatele, že rozhodnutí krajského soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť vychází z chybného závěru o tom, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla v době před vydáním rozhodnutí o odvolání s podrobnější argumentací o tom, že za vyloučenou dobu z uvedené roční lhůty se považuje doba, po níž bylo vedeno trestní řízení, a to proti komukoli, tedy nikoliv pouze proti posléze určenému viníkovi projednávaného přestupku, a dovozoval, že k potrestání žalobce došlo včas a rozhodnutí je tedy zákonné, tak nebylo možno přisvědčit, neb závěr krajského soudu o tom, že odpovědnost zanikla je jednoznačně správný a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje a odkazuje na něj. Podrobněji viz výše.

S doplňující argumentací stěžovatele o tom, že označené ustanovení (§ 20 odst. 2 přestupkového zákona) bylo do přestupkového zákona připojeno z důvodu, že prekluzivní lhůta jednoho roku od spáchání přestupku je příliš krátká a v případech, kdy orgány činné v trestním řízení zjišťovaly, zda nejde o trestný čin, docházelo k tomu, že správní orgány již nestačily přestupek v jednorozhodnutí projednat a ten tak zůstal nepotrestán, se Nejvyšší správní soud za současné právní úpravy ztotožňuje, ostatně toto vyplývá i z důvodové zprávy, avšak nijak to nemá vliv na výše uvedené právní hodnocení a tím ani vliv na běh označené lhůty.

Lze tak jednoznačně přisvědčit Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který vycházejí z argumentace, že správní orgány projednaly věc po uplynutí jednorozhodnutí lhůty, neb ustanovení § 20 odst. 2 přestupkového zákona je třeba rozumět tak, že roční lhůtu k projednání přestupku lze sice prodloužit o dobu vedení trestního řízení pro týž skutek, avšak jen ohledně té osoby, která byla takto trestně stíhána, dovodil, že žalovaný správní orgán pochybil, když pokračoval v projednávání žalobcova přestupku poté, co odpovědnost za přestupek zanikla, a obě rozhodnutí zrušil.

V námitce o nesprávném výkladu § 20 odst. 2 přestupkového zákona tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nemohl přisvědčit.

Pokud jde o druhou námitku, že soud k vynaloženým procesním nákladům nedůvodně připočetl daň z přidané hodnoty dle § 19a vyhlášky č. 484/2000 Sb., protože toto ustanovení vyhlášky bylo v době rozhodnutí již zrušeno, tak v této námitce Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, neboť ustanovení § 19a vyhlášky č. 484/2000 Sb. bylo opravdu zrušeno vyhláškou č. 617/2004 Sb., (s účinností od 8. 12. 2004) a Krajský soud v Ústí nad Labem podle něj neměl postupovat. Současně je však opodstatněnou i námitka žalobce obsažená ve vyjádření ke kasační stížnosti, že s účinností od 1. 5. 2004 byl do právního řádu České republiky začleněn zákon č. 237/2004 Sb., kterým se v souvislosti s přijetím zákona o dani z přidané hodnoty změnily některé zákony, mezi nimi i zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, konkrétně jeho § 23a, který nově zakotvil, že *je-li advokát plátcem daně z přidané hodnoty, náleží advokátovi k odměně a k náhradám podle § 22 nebo 23 rovněž částka odpovídající této dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zvláštního právního předpisu* - zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Tento zákon tak v podstatě nahradil dřívější ustanovení § 19a vyhlášky č. 484/2000 Sb. a žalobcův advokát měl na daň z přidané hodnoty nárok, byť podle jiné právní normy. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nedomnívá, že by tato skutečnost měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem a jeho rozsudek proto nezrušil, třebaže se jedná o zjevné pochybení, které však nemá vliv na správnost napadeného výroku.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud jde o náklady řízení o kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za oprávněné náklady úspěšného žalobce za dva úkony právní služby po 1000 Kč (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ téže vyhlášky) celkem tedy 2000 Kč, dále náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v celkové výši Kč (2 x 75 Kč), celkem tedy 150 Kč. Protože advokát zastupující žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona 235/2004 Sb. Částka daně vypočtená podle tohoto zákona činí 408,50 Kč. Bylo tedy rozhodnuto tak, že stěžovatel je povinen zaplatit žalobci na účet jeho právního zástupce náklady řízení v celkové výši 2558, 50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu